

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za $\frac{1}{2}$ leta 1 gl. 80 kr., za $\frac{1}{4}$ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide «Danica» dan poprej.

Tečaj L.

V Ljubljani, 11. junija 1897.

List 23.

Papeževa okrožnica o sv. Duhu.

Častitim bratom patrijarhom, prvakom, nadškofom, in škofom in drugim višjim pastirjem, ki so z apostoljskim stolom v miru in občestvu.

Papež Leo XIII.

Častiti bratje!

Pozdrav in apostoljski blagoslov!

(Dalje.)

Prav primerno popisuje cerkev ona dela božanstva, v katerih se kaže moč, Očetu, ona, v katerih se kaže modrost, Sinu, in ona, v katerih se kaže ljubezen, sv. Duhu. Ne, kakor bi ne bile vse popolnosti in vsa dela na zunaj skupna Božjim osebam, kajti „nedeljena so dela sv. Trojice, kakor je nedeljeno bistvo sv. Trojice“ (S. Aug. de Trin. I. 1, c. 4, 5.), ker, kakor so tri Božje osebe nedeljive, tako nedeljivo tudi delujejo“ (S. Aug. ib.), pač pa je med ravno temi deli in posebnostmi oseb takorekoč neko sorodno razmerje, in glede na to, se dela jedni bolj kakor drugi osebi prilagajo, ali kakor navadno pravimo prilastujejo: „Da božje osebe zaznamujemo, poslužujemo se primere ali podobe iz stvari povzete, ravno tako pa storimo to tudi: z bistvenimi lastnostmi; in to zaznamenovanje oseb z bistvenimi lastnostmi, imenujemo prilastovanje“ (S. Thom. I. 9. 39, a. 7.). Na ta način je Oče kot „pravzrok vsega božanstva“ (S. Aug. de Trin. I. 4, c. 20.) tudi učinkujoči vzrok veselstva stvari in včlovečenja besede in posvečenja duš. „iz njega je vse“, iz njega „zaradi Očeta“. Sin pa, „Beseda, Podoba Božja“, je vzor, po katerem sprejemajo vse stvari obliko in lepoto, red in soglasje; on je naša pot, resnica in življenje, spravitelj med Bogom in človekom, „po njem je vse“, po njem „zaradi Sinu“. In sv. Duh je zadnji njih

vzrok vseh stvari, kajti, kakor volja udejstvuje vse, kar hoče, tako tudi sv. Duh, ki je Božja dobrota in medsebojna ljubezen Očeta in Sina, skrivnostna dela za večni blagor človeštva udejstvuje na sicer mogočen, pa mil način in jih dopolnjuje, „v njem je vse“, v njem „zaradi sv. Duha.“

Ko je tako vera in češčenje, ki gre celi presveti Trojici, in katero je treba kristjanom vedno bolj in bolj zabičavati, neoskrunjena ohranjena, obrnimo se k sv. Duhu in razložimo njegovo delovanje. — Pred vsem se nam je ozirati na Kristusa, ustanovitelja cerkve in Odrešenika človeštva. V resnici zavzema med vsemi Božjimi deli na zunaj, skrivnost včlovečenja Besede prvo mesto, ker v ti skrivnosti blesti se luč božjih popolnostij tako zelo, da si nad njo nič višjega ne moremo misliti in da ni moglo nobeno drugo delo biti za človeško natoro bolj blagodejno. Dasi pa to veliko delo celi sv. Trojici pripada, prilastuje se vendar prav posebno sv. Duhu, tako, da pišejo evangelisti o blaženi Devici Mariji: „Znašla se je noseča od sv. Duha“ in: „kar je v nji rojenega, je od sv. Duha“ (Mat. 1, 18—20.). In sicer se to po vsej pravici pripisuje onemu, ki je ljubezen Očeta in Sina, ker je ta „velika skrivnost dobrodelnosti“ (I. Tim. 3, 16.) izšla iz prevelike ljubezni Božje do ljudij, kakor pripomni Janez: „Tako je Bog svet ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina“ (3, 16.). Poleg tega pa je bila s tem človeška natora povzdignjena k osebnemu zjedinjenju z Besedo; te časti pa ji ni Bog podelil zaradi kakih njenih zaslug, ampak popolnoma iz milosti in zato toraj kakor dar, ki je posebno lasten sv. Duhu. Vrlo dobro pripomni k temu sv. Avgustin: „Način, kako je bil Kristus

rojen iz sv. Duha, kaže nam milost Božjo, vsled katere je bil človek, ne da bi si bil to preje zaslužil, že od prvega početka združen z Besedo Božjo v tako jednoto osebo, da je bila ista oseba Sin Božji in Sin človekov, Sin človekov in Sin Božji“ (Enchir. c. 40. — S. Thom. 3, 9, 32, a. 1.). Delovanje sv. Duha pa ni povzročilo le, da je bil Kristus spočet, ampak tudi to, da je bila njegova duša posvečena, in to posvečenje se imenuje v sv. knjigah „maziljenje“ (Dej, ap. 10, 38.), in zato je vsa svoja dejanja „delal v navzočnosti sv. Duha“ (S. Basil. de Sp. S. c. 16), zlasti pa darovanje samega sebe: „Po svetem Duhu je sebe brez madeža Bogu daroval“ (Hebr. 9, 14). — Ako to premišljujemo, se pač ne bomo čudili, da so bili vsi darovi sv. Duha vlti v dušo Kristusovo. V njem namreč je bivala najpopolnejša popolnost milosti v največji meri in kolikor mogoče najbolj delujoča, v njem so bili vsi zakladi modrosti in vednosti, brez zasluge dodeljene milosti in moči sploh in vsi darovi, o katerih je Izaija (4, 1, 11, 2, 3.) prerokoval in katere je naznanjal oni čudoviti golob ob Jordanu, ko je Kristus njega ude s svojim krstom posvetil v zakrament novega zakona. Lepo se k temu podajo besede sv. Avgušтина: „Popolnoma nepri- merno je reči, da je Kristus, ko je bil že 30 let star, prejel sv. Duha, marveč on je prišel h krstu kakor brez greha, tako pa tudi ne brez sv. Duha. Takrat (pri svojem krstu namreč) predstavil nam je svoje telo, svojo cerkev namreč v podobi, v kateri pred vsem krščenci prejema- jo sv. Duha“ (De Trin. I. 15, c. 26.). To, da je sv. Duh prišel nad Kristusa v vidni podobi in njega notranja moč v dušo, zaznamuje dvojno poslanje istega sv. Duha, ono namreč, ki se očitno kaže v cerkvi, in ono, ki deluje v dušah pravičnih s skritim bivanjem. (Dalje sledi.)

Presv. Srce Jezusovo.

II.

Premišljajmo danes nekoliko bolj, kako vneto je presv. Jezusovo Srce ljubezni do nas. — Bog nas je celo večnost ljubil. Dasiravno nas še nikjer ni bilo, vendar ne najdemo niti jednega trenutka v neskončni večnosti, v katerem ne bi bil Bog na nas mislil in vsakterega izmed nas ljubil: „Z večno ljubeznijo te ljubim“ (Jer. 31, 3.). Iz ljubezni do nas se je Bog včlovečil. Koliko bolečin je pretrpelo Jezusovo Srce na zemlji iz ljubezni do nas, se ne da povedati. Sv. evangelist Marka nam pripoveduje, da je bilo njegovo srce tako napolnjeno žalosti, da bi bil samo vsled te moral umreti, če ne bi bilo Njegovo najsvetejše Božanstvo smrt po čudežu zabranilo: „Moja duša je žalostna do smrti“ (14, 34.).

33 let ni bilo dosti Srcu, ki zatrjuje: „Moje veselje je bivati s človeškimi otroki“ (Preg. 8, 31.), hotelo je bivati vedno pri nas. Zato je storil Jezus čudež vseh čudežev, postavil je namreč zakrament presv. Rešnjega Telesa. Ljubezen njegova ga je nagnila, da je postal hrana našim dušam, da se je z nami združil, da je iz svojega in našega srca storil jedno srce: „Kdor je moje meso, ostane v meni in jaz v njem“ (Jan. 6, 57.). Neki velik služabnik božji je imel navado reči: „Ako bi kaka stvar mogla omajati mojo vero v skrivnost presv. Rešnjega Telesa, bi to ne bil dvom, kako je mogoče, da kruh postane meso Kristusovo, niti, kako more ob istem času biti pričujoč na več krajih, niti, kako more na tako malem prostoru cel pričujoč biti, kajti, na take dvome bi odgovoril, da pri Bogu ni nemo- goča nobena stvar; toda, če bi me kdo vprašal, kako je Bogu mogoče ljudi tako ljubiti, da je hotel postati celo njihova hrana, tedaj bi mi ne preostajal drug odgovor, kakor, da je to verska resnica, ki presega moje spoznavanje, in da je ljubezen Jezusova nezapopadljiva. O ljubezen mo- jega Jezusa, stori, da te ljudje spoznajo in lju- bijo!“ Tako pravi ta sveti mož.

A kolikokrat žaliyo ljudje Jezusa v tem za- kramentu ljubezni! Kolikokrat beremo, da se sv. hostije teptajo, v blato mečejo ali drugače one- čaščajo. Jezus sovraži greh nad vse in vendar se zdi, da je njegova ljubezen do nas večja, ko stud nad grehom, ker raje potrpi tako strašne razžalitve, kakor da bi oropal duše, ki ga lju- bijo, te božje hrane.

Jezusovo Srce najbolje vé, v čem je naša sreča, zato nas tako prijazno vabi: „Daj mi, moj sin, svoje srce“ (Preg. 23, 26.); ljubi me, dati ti hočem zato vse, kar imam: „Pri meni je bo- gastvo . . . da jih bogatim, kateri mene lju- bijo“ (Preg. 8, 18. in 21.). Da bi nas toliko bolj prepričal, kako potrebno je, da ga ljubimo, žuga vsem onim, kateri se nočejo z ljubeznijo z njim skleniti, z večnim pogubljenjem: Kdor ne ljubi, ostane v smrti.

Pri sv. obhajilu se nam Jezus celega podari; če se nam dá samega sebe, zaupajmo, da nam ne bo odrekel nobene, še tako velike prošnje, — saj večja ni možna: „Kteri tudi svojemu last- nemu Sinu ni prizanesel, temuč ga je dal za nas vse; kako, da bi nam ne bil tudi z njim vsega podelil?“ (Rim. 8, 32.) — Toda prositi moramo: „Do zdaj niste nič prosili . . . Prosite, in boste prejeli“ (Jan. 16, 24.); prositi je treba pred vsem njegove pomoči, ker: „Brez mene ne mo- rete nič storiti“ (Jan. 15, 5.). Prosimo ga tudi za vse dušne in telesne dobrate, ki so nam po- trebne; ne bojmo se, da bi On kedaj ne imel

česa, kar bi mi potrebovali: „Bogat je za vse, kateri vanj kličejo“ (Rim. 10, 12.).

Jezusovo Srce tako želi, da bi ga prosili, da nam je celo nad vse hvaležno za to, če nam more skazati kako dobroto. Njegovo presv. Srce je tako hvaležno, da ne pusti nepoplačanega niti najmanjšega dela, katero zvršimo iz ljubezni do njega, nobene besede, ki jo zgovorimo njemu v čast, nobene misli, katero obudimo, da bi njemu dopadli. Ljudem se dovolj dozdeva, če povrnejo dobroto enkrat, Jezus pa ti ne bo tega le na zemlji stoterno poplačal, ampak neštivilnokrat tudi v večnosti.

Zakaj se vendar tako redkokedaj zatečemo k presvetemu Srcu Jezusovemu? Ali nas strašijo grehi? Ali smo preveč nezaupljivi? — Ne velja niti jedno, niti drugo. Sv. Avguštin pravi: „Ako se Boga v resnici bojiš, vrzi se mu v naročje“. Kadar si v grehah, takrat imaš najbolj potrebo obrniti se do Jezusa. Zavrgel te ne bo. Tudi ako ga kaka duša prežene iz svojega srca, je vendar ne zapusti, ampak čaka pred vratmi njenega srca, jo kliče in trka, naj mu zopet odpre: „Glej, stojim pri vratih in trkam; ako kdo moj glas posluša, in mi vrata odpre, pojdem notri k njemu in bom z njim večerjal in on z menoj“. (Skr. raz. 3, 20.) In kako pristrčno zna prositi: „Odpr mi, moja sestra, moja prijateljica, golobica moja“ (Vis. pes. 5, 2.). Če mu duša, ganjena po njegovih prošnjah res odpre, o! koliko veselje za Jezusa! Zadel bode zgubljeno, a zopet najdeno ovčico na svoje rame, nesel jo domu, sklical prijatelje in sosede in jim dejal: „Veselite se z menoj, ker sem našel svojo zgubljeno ovco“ (Luk. 15, 5—6.). Koliko manj bo zavrgel onega, ki pride sam skesano k njemu: „Kateri k meni pride, ga ne bom ven vrgel“ (Jan. 6, 37.). Kaka tolažba za Jezusa, ako prav dostikrat vzdihnemo k njemu: O moj Bog, kako te ljubim! Jezus je oni dobri Oče, ki ne spodi svojega sinu, dasi ga je zaničeval, ampak ga ljubeznjivo objame, kakor hitro se vrne in pravi: Oče, grešil sem zoper tebe. Pozabljena bo takoj vsa njegova hudobija in razžalitev. Ljudje ne store tako. Tudi če odpuste, ne pozabijo žalitve in v srcu zahtevajo maščevanja. Akoravno se ne zmaščujejo, ker se Boga boje, vendar jim je neznansko zoperno, s svojimi žalivci občevati. Ti pa, o Jezus, ne odpustiš le grešniku, daš se mu celo v sv. obhajilu celega že tu na zemlji, v večnosti pa ga storiš deležnega svoje slave in prav nič ne pomišljaš na veke združen biti z onim, ki te je prej sovražil. Je-li še kako srce usmiljenejše in ljubeznjivejše? Se ga bomo li v prihodnje še bali? —

Morebiti presv. Srcu ne zaupaš? Poslušaj: Jezus ne potrebuje prav nič, ni tebe, ni mene. On ne bode nič bolj srečen, nič bolj bogat, nič bolj mogočen, naj ga mi ljubimo ali ne. „Vendar“ pravi sv. Tomaž Akvinski, „želi Jezus tako zelo, naj ga ljubimo, kakor da je človek njegov Bog, ali kakor da je njegova blaženost odvisna od ljudij“. Njemu ne boš zaupal? Takemu, ki te ljubi tako nesamopridno? Njemu, ki je tebi na ljubo zatajil svojo čast in postal suženj, zamenjal neskončno svojo srečo z največjimi bridkostimi? Njemu ne boš zaupal, čegar ljubezni ves prevzet zakliče Job: „Kaj je človek, da ga poveljuješ? ali zakaj staviš vanj svoje srce?“ (7, 17.) Meniš-li, da ne bo držal dane besede oni, o katerem pravi sv. apostol Pavel: „Zvest je, kateri vas je poklical; in on bo tudi storil“ (I. Tes. 5, 24.). Ljudem in sploh stvarjem, od katerih si bil že tolikokrat goljufan, vsejedno zaupaš. Bogu je nemogoče nezvestemu postati svoji obljudi, ker je nemogoče, da bi lagal, ki je sama resnica, da bi svojo voljo spremenil, ki hoče vedno le ono, kar je prav in dobro. „Saj je Bog resničen, vsak človek je pa lažnjiv“ (Rim. 3, 4.), ni li torej narobe ljudem verjeti, Bogu pa ne.

Obljubil nam je Jezus: „Karkoli bodete prosili Očeta v mojem imenu, vam bo dal“ (Jan. 15, 16.) in bo gotovo tudi spolnil. „Stopimo torej z zaupanjem k sedežu milosti, da usmiljenje dosežemo, in milosti najdemo ob času potrebne pomoči“ (Hebr. 4, 16.).

† Župnik Janez Kačar.

Zadnja „Danica“ je že ob kratkem poročala, da je preč. g. župnik Kačar na Bob Beli umrl. Sledi naj pa danes še par vrstic o njegovem življenju. — Kadar koli bela žena smrt poseže z neusmiljeno roko med ljudi, ter tega ali onega presadi v večnost, ker je že dozorel, vsakokrat spremlja jo jok zapuščenih in osirotelih. Ta žalost pa se še zveča po raznih okoliščinah, če je umrl prav mlad ali zelo priljubljen ali jako delaven ali če je sopal obilo dobrot na ljudi, ki so živeli z njim skup. Vse to stori, da pokojnika težko pogrešamo in zato se naseli v srca neizmerna žalost. In kako mlad je moral župnik Kačar zapustiti ta svet! Rojen bil je v Ljubljani dne 14. februarja 1863. l., toraj 34 let star legel je v grob. V domačem mestu zvršil je ljudske in srednje šole ter potem stopil l. 1883. v ljubljansko semenišče. V mašnika je bil posvečen dne 21. julija 1886. l., bilo mu je tedaj šele dobrih 10 let duhovskega življenja, katere je tako le preživel: Najprej ga nahajamo v letih 1887 in 1888 v Planini kot kapelana. Lotila se ga je pa huda bolezen, od katere je počasi okrevail in tako je bil l. 1889 na Dovjem kot „valentudinarius“ to se pravi kot tak, ki počasi dobiva zdravja in zato ne more opravljati težke službe. Na to je bil l. 1890 prestav-

ljen v Predoslje, kmalu na to kapelanoval je na Breznici, a poklicali so ga v Radovljico za mestnega kapelana in tu je ostal od l. 1891—1894. Tedaj pa poprosi za izpraznjeno župnijo Bohinjska Bela in jo tudi dobi. Od l. 1894 pa do svoje smrti, 1. junija t. l., deloval je neumorno kot župnik v tej prijazni fari. —

Tako je bilo njegovo življenje na vnanje; toda s tem še ni vse opravljeno, da povemo, kedaj je bil rojen, kam in kolikokrat prestavljen, kajti črke in številke nam ne povedo mnogo. Zato se ozrimo nekoliko na delovanje njegovo kot duhovnika in človeka. —

Rajni župnik Kačar je bil duhovnik prav s poklicom. Nikdar ga nismo slišali mrmrati ali godrnjati zaradi težav, katerih ima sicer vsak stan, a duhovski še precej več, ko vsak drugi. Ta zadovoljnost in pa to veselje do svojega stanu, pa mu je dajala moč, da je vse neprilike in sitnosti lahko prenašal. Kako lepo je to, če duhovnik z veseljem daruje Bogu vse neprijetnosti in vse zatajevanje, o njem veljajo besede: „Vedrega (veselega) darovalca ljubi Gospod“. Katoliškemu duhovniku kot takemu, pa so pred vsem v cerkvi odkazani trije kraji: altar, prižnica in spovednica. Tukaj ni mogoče povedati, koliko dobrega je storil rajni v spovednici, to vé sam Bog in pa spovedanci, ki so mu razkrili svoje duševne rane. A toliko več vemo o njem kot o pridigarju. Bil je dober govornik in radi so ga rabili, da je pridigoval pri kakih slovesnostih. Sicer njegova beseda ni bila kdo vé kako izbrana, niti izrazi olikani, slog mu je bil prost, a vsejedno ga je vsakdo rad poslušal. Ker znal je v govoru stopiti do poslušalca in njegovim zmožnostim primerno je tudi najvišje resnice lepo in umevno razložil, kakor je sam priznal, je lepo število let vsak govor spisal in tudi še pozneje je to rad storil, če ga niso drugi opravljeni zadrževali. — Pri altaru pa je bil župnik Kačar vesten in natančen ter je vedno pazil tudi na najmanjše cerkvene predpise: bil je v malem zvest. Vsa opravila pa je opravljal zbrano in spodbudno. Priča njegove vneme za službo Gospodovo, pa je farna cerkev. Priprosta, a čedna, ne umazana in nasmetena in s pajčevinami preprežena. Kdor stopi vanjo, takoj se mu prikupi, ker ga ne bode v oči tisto, kar se tako rado vidi drugod: prevelika našopirjenost. Rajni župnik je imel v tem prav dober okus in ni pustil, da bi bila cerkev razstava za razne, vse prej, ko umetne izdelke. Bil je skrben čuvaj hiše Gospodove in to se je poznalo tudi na cerkvi. *) Pa tudi jedine podružnice v fari, cerkvice sv. Štefana na Kupljeniku ni pozabil, še lani je dobila ta cerkev nov tretji večji zvon.

Svoje župljane je ljubil kakor oče. Skrbel ni zanje samo v cerkvi z besedo, ampak tudi zunaj cerkve z dejanjem. Naj le navajam lanski požar, ki je dne 28. julija vpepeljal 7 hiš na Zgornji Beli. Prvi, ki je ponesrečencem priskočil na pomoč, bil je župnik sam. In koliko je potem pisaril krog svojih prijateljev in prosil pomoči! Kako pametno in previdno je ravnal z denarjem, ki je došel za pogorelce. Vkljub temu požrtvovalnemu delovanju, pa le nekateri niso hoteli spoznati, da jim hoče dobro, a on se ni zmenil za to, marveč srčno in odločno je izpeljal svoje namene, in zdaj, ko ga krije gomila, so mu pač vsi hvaležni,

*) Ko je predlanski potres tudi njegovo cerkev nekaj poškodoval, dal jo je brž zvezati, popraviti in lepo posnažiti.

da je tako dobro vse uredil. Beljane pa je varoval tudi pred dušno, нравno škodo. Pohujšanja v svoji fari ni trpel. Ni davno tega, kar smo slišali, da si neka taka spridena oseba ni upala bivati v njegovi fari, tako je nastopil proti ljudem te vrste. Z bližnjega Bleda skušali so različni ljudje zanesti v Belo praktično versko brezbržnost in liberalizem. A župnik Kačar je previdno vse to gibanje zatrl v kali, tembolj pa je poskrbel za to, da so se širili dobri časopisi. Tako na pr je bilo v fari, ki šteje 680 duš, krog 40 „Domoljubov“; to gotovo ni majhno število. Mohorjanov je imel 90. Tako je delal rajni župnik Kačar za svojo faro in tako tudi za del slovenskega naroda. Ni nastopal po shodih kot govornik, niti ni pisal za narod, a delal in trpel je zanj, skrbel in trudil se je zanj. In po zapisnikih, ki navajajo razne narodne dobrotnike, nahajamo tudi pogosto njegovo ime s precejšnjim darom. Tako se je kazal Kačar domoljuba, Slovenca.

Posebno tri lastnosti Kačarjevega značaja imele so, dejal bi, neko privlačno moč, katero je vsakdo skusil kdor je imel ž njim opraviti. Bil je nad vse resnicoljuben, prijetno šaljiv in prijazno gostoljuben. Resnica bila mu je nad vse, zanje je storil, kar je le mogel. Tudi nalhujšega nasprotstva se ni ustrašil, ampak mirno, pa odločno je trdil, kar je bilo prav in dobro. Zato so mu bili mnogi prav nasprotni, a sovražili ga vendar niso, ker so poznali dobro njegovo srce. Vedno je bil pripravljen podati roke v spravo, da je le resnica ostala nedotaknjena. Kako rad se je pošalil s človekom, da šalil se je lahko celo uro, in tako zabaval družbo, a nikdar mu ni prišla iz ust žaljiva beseda. In tako je tudi v boju z nasprotniki vedno brzdal jezik, nikdo ga ni mogel prijeti radi kake surove, žaljive besede. Najraje je bil med duhovnimi sobrat, pri njih se je odpočil od truda in dela, pri njih se je razvedril in razveselil, če mu je kaj težilo srce. Drugodi ni čakal zabave. Jako rad je zato videl, če se je kdo oglasil pod njegovo streho, da, celo nevoljen je postal, če je zvedel, da je ta ali oni hodil mimo, ne da bi se oglasil. Več ko njegova postrežba in gostoljubnost pa je bila prijaznost, ki je bila s tem dobrim delom sklenjena. Marsikdo še kaj da, a gleda pri tem kislo ko bi jedel lesnike. A on je z veseljem ponudil in dal. Zato so ga ljubili njegovi bližnji duhovni tovariši in sosede, z vsemi je živel v najlepši vzajemnosti, miru in odkritosrčnemu prijateljstvu. Za vsako skazano uslugo bil je hvaležen in dobrote nikdar ni pozabil.

Tako je živel in deloval rajni župnik Kačar. Vsi smo se veselili njegovega trdnega zdravja in mu k godu (16. majnika) voščili srečo in zdravje. Silno vesel in zadovoljen je še bil na svojem godovanju (13. maja), in kdo bi mislil, da ga bodo čez tri tedne že pokopali! Že tedaj je čutil silne bolečine v glavi, a ni povedal nikomur. Drugi dan (14.) pa se mu je shujšalo, legel je, v nedeljo je z veliko silo maševal. Obrnilo se mu je že nekoliko na bolje, tudi je še enkrat vstal, pa moral je zopet leči na bolniško posteljo, ki mu je postala smrtna postelja. Nevarnost je rastla od dne do dne. Beljani so bili silno v skrbeh za njegovo življenje in v soboto 29. m. m., podali so se ob 2. uri zjutraj na Brezje v dolgi procesiji, da sprosijo ljubljenu župniku zdravja pri Mariji. Res, tisti dan mu je odleglo, a v nedeljo in po-

nedeljek je bil že popolnoma nezavesten ter ni več govoril. Ponedeljek ob polnoči prišel se je smrtni boj in ob 1/2.1. uri v torek zjutraj zdihnil je svojo dušo. Fara belška bila je brez pastirja. Ljudem kar ni hotelo v glavo, da bi njih ljubi, dragi župnik umrl. Pa res je bilo, le prerese. Nepopisna žalost se jih je polastila. —

Pogreb vršil se je dne 3. t. m. ob 10. uri v najlepšem vremenu in je pokazal, kako priljubljen je bil pokojnik i pri duhovnih sobratih i pri udanem mu ljudstvu. 35 duhovnikov od blizu in daleč, spremilo je rajnega k večnemu počitku. Od sile pa je bilo ljudstva, ki je prihitelo iz sosednih fará in tudi iz Ljubljane jih je prišlo precej. Mrtvaški sprevod vodil je preč. gosp. Janez Novak, radovljiški dekan. Ko so v župnišču blagoslovili truplo in je vzdignili, zajokali so ljudje ter jokali neprenehoma. Tudi ko je preč. gosp. dekan stopil na prižnico, da spregovori slovo svojemu nekdanjemu kapelanu, se dolgo časa ni jok poлегel, in kolikorkrat je govornik omenil pokojnega ime, njega vrline in zaslužno, bogoljubno delovanje za faro, tolikokrat so ljudje še bolj zaihteli. Le polagoma so utihnili, tako da smo mirno poslušali preč. gospoda dekana, ki nam je risal pokojnikovo duhovsko delovanje. Poudarjal je, kako da se je rajni župnik, ne glede na težave, zapreke, neprilike in žrtve, vedno potegoval za čisto resnico, vedno se boril za njo. Klical je Beljanom v spomin nauke, ki so jih slišali iz ust pokojnikovih in jim naročal, naj si jih hranijo v srcu. Ko pa je v imenu globoko užaljenih sorodnikov, v imenu iskreno ga ljubečega duhovstva in v imenu udanih mu župljanov začel jemati slovo, razlegal se je tak jok po cerkvi, da je bilo komaj razumeti govornika. Po slovesni sveti maši, katero je daroval preč. gospod dekan, ga je isti tudi pokopal. Ni moč popisati joka in ihtenja, ki se je razlegalo, ko je črna prst začela doneti na krsto, in pokrila ljubljene župnika. Do sedaj še nobeden duhovni pastir ni bil pokopan na tem pokopališču, rajni župnik Kačar je imel po sklepu božje previdnosti biti prvi.

Lani v jeseni pošalil se je nekdo ž njim, češ, da tudi on ne bo pokopan tu, a Kačar je dejal: „Jaz pa bom, Beljani morajo tudi duhovnika imeti na pokopališču“. Kakor da bi bil vedel. — Molimo za rajnega župnika, vsi, ki smo ga poznali, tako mu bomo najboljše vse povrnili, kar nam je kedaj dobrega storil. A v nebesih se zopet snidemo, Bog daj!

Dragi moj dobrotnik in prijatelj! Krije Te zemlja, ležiš v grobu. Ne morem Ti dati venca na grob, a spletel sem Ti po slabih zmožnostih drug venec, kategera Ti tu v trajni spomin polagam na grob. Cvetke sem potrgal v vrtu Tvojega življenja, same spominčice so, pomešane z rudčimi rožami in belimi lilijami. Duh tega venca in teh cvetk naj nas, ki žalujemo po Tebi, spominja Tebe in Tvojih dobrih del. — Na svidenje nad zvezdami!

Ozir po slovenski domovini.

Sv. Višarije.

*„V višavah kraljuješ
Kraljica sveta!“*

J. Marešič.

Sv. Višarije so eden najbolj slovečih in znamenitih Marijinih božjih potov naše premile slovenske domovine. O njih pravi celo ljudski glas, da jih

vsakdo mora enkrat obiskati, če ne v življenji, pa po smrti. Se ve, da je to le ljudska misel in govorica; — a gotova resnica pa je, da na tisoče pobožnih romarjev obišče vsako leto ta milostni kraj. Večinoma so Slovenci, pridružijo se jim pa radi tudi Nemci in Italijani kot njihovi sosede. Pridejo pa na visoke sv. Višarije celo nekateri taki, katerih ne vabi Marijino češčenje na strmo goro, ampak jih miče le bolj krasni razgled, ki se od tam ponuja vidaželnemu očesu na vse štiri strani sveta. — Zaradi silne višočine, oddaljenosti od človeških bivališč in vremenskih razmer, traja čas romanja na sv. Višarije, kakor je sploh znano, vsako leto le od praznika Kristusovega vnebohoda do rožno venške nedelje. Šteje se ta čas k poletju, pripeti se pa vendar včasih, da iznenadi romarje na višini tudi beli zimski gost, — sneg. To pa se vendar le redko zgodi.

Ker marsikomu zgodovina in tudi razmere na sv. Višarijih niso natančno znane, ima toraj ta spis blag namen, romarje o tem poučiti, in to se nam zdi zlasti sedaj primerno, ko se je za letos zopet romarski čas pričel. Ako spis katerega, ki do sedaj še ni nikoli obiskal sv. Višarij, k temu romanju nagne, bo pisalcu to v prav prijetno zavest, da je privabil s tem kakega novega častilca k Mariji na visoke sv. Višarije.

To naj tedaj služi kot kratek uvod!

* * *

I. Najdenje Marijine podobe.

Na jugozapadnem koncu koroške dežele, ob meji Kranjski in Primorski, zraven pa tudi tik meje avstrijskega cesarstva in pač le po silovitosti naših žalostnih časov skupaj stlačenega novega italijanskega kraljestva, razteza se in dviguje strmo, skalnato, 8.400 čevljev nad morjem, proti nebu kipeče Višinsko gorovje. Nemci imenujejo ga „Wischgruppe“. Tej dolomitni vrsti skalnato-grebnskih vrhuncev, prislonjena je na severni strani druga strma, vendar obraščena, 5.446 m nad morjem, visoka gora, ki se strmo odsahnuje proti izhodu v Višarsko grapo proti severu v Kanalsko, proti zapadu pa v divje romantično Volčjo dolino. In vrhu te obraščene gore, izvolila si je Marija višarska svoj velikanski dom. — tu postavila si svoj milosti-delilni prestol. Peto stoletje je že, odkar se je to zgodilo. O pričetku višarskega Marijinega božjega pota, kakor tud o njegovem daljnem razvitku nam deloma ustna, deloma zapisana zgodovina marsikaj pripoveduje. Čujmo tedaj kaj več o tem. —

Prebivalci Kanalske doline, ki se razteza od Trbiža preko Žabnice doli do Pontablja, se že od starodavnih časov zelo pečajo z rejo ovac. Žabničani so imeli od nekdanj pašne pravice za svojo živino na strmi in visoki Višarski gori. Pasel jim je ovce vaški pastir. Leta 1360, neko soboto, niso prišle živalice, kakor so bile privajene, k svoji staji. Pastir hiti po obširnem guzdu, išče in kliče po svoji navadi ovčice, pa zastonj; — ne najde jih. Silno truden pri-sopiha slednjič na vrhunec gore, pa, glej čudo! kaj vidi tam? Vse ovce kleče okoli nekega bezgovega grma na sprednjih nožicah in se ne ganejo iz mesta. Kaj pač to more biti, misli si osupnjeni pastir, pristopi bližje in pogleda v grm. Lična lesena podoba Matere Božje z usmiljenim detetom Jezusom stoji v sredi grma. Sveti strah prešine pastirja, ponižno pade tudi on na kolena, ter spoštljivo vzame podobo v

svoje roke. Radosti in veselja napolnjen jo poljubi, in sklene, nemudoma podati se iz Gore v Žabnice, da bi naznanil ondodnemu gosp. župniku svojo srečo in izročil mu lepo Marijino podobo. Pa komaj se napravi na pot proti Žabnicam, že vsa čreda v lepem redu hiti za njim, ter ga pospremi v dolino in celo do farovža. Ljudstvo, videč to čudno procesijo, vré iz vseh hiš skupaj, in zavzeto posluša, kaj se je čudnega prigodilo na gori. Gospod župnik vzame podobo spoštljivo v roke, in vpraša farane, če jo je morebiti kdo izmed njih zanesel na goro. Pa nihče ni vedel nič o tem. To mora pač kako posebno čudo biti, reče na to gosp. župnik, da so ovčice podobo našle; potem pa jo shrani skrbno in varno v svojo omaro. Na slednje jutro niso dale ovce pokoja in skoraj niso mogle dočakati, da bi se jim odprla hlevova vrata. Kakor od neke nevidne moči gnane, letele so zopet hitro na vrhunec k bezgovemu grmu; pa tudi podoba Matere Božje znašla se je zopet sredi njega, kakor prejšnji dan. To ponovilo se je tudi še tretji-krat. Sedaj sklene g. župnik naznaniti to čudovito zadevo svojemu višjemu duhovnemu pastirju, patrijarhu Oglejskemu, pod katerega oblast spadala je še takrat v duhovskih zadevah Kanalska dolina. Poslali so patrijarhu tudi najdeno Marijino podobo, ter ga prosili dobrega sveta, kaj naj store v tej imenitni zadevi. —

Patrijarh, slišaje to čudovito dogodbo, se je močno razveselil, vzel je podobo v svoje roke, in jo počastil, potem pa je veleval poslancem: „Zidajte cerkev in postavite altar v čast ljube Device Marije na ravno tistem mestu, kjer ste našli to podobo. — (Dalje prihodnjič.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Cerknice, dne 25. maja. — Cirknica in Begunje sta o priliki sklenjenih misijonskih duhovnih vaj pokazali tako uzorno, tako goreče in tako prepričevalno svoje belo katoliško lice, da se mora res vsakdo vzradovati. V srce je moralo ganiti vsacega kristjana, ko je videl, s kako gorečnostjo in resnično pobožnostjo udeleževali so se mladeniči in dekleta, možje in žene, starčki in stare ženice stanovskih govorov in sv. spovedi. Tu ni bilo nobenega pomisleka, nobenega praznega izgovora, ker kladivo preizvrstnih govorov čč. gg. oo. misijonarjev je omeščalo in razbilo tudi najbolj trda in z mahom starih zamolčanih grehov obraščena srca, izvzemši samo par velikih, glave proti nebu dvigajočih liberalnih korenin, ki nam svoja velikomestna, za dušo in telo pogubna načela za drage novce prodajajo. Tu smo bili vsi samo ena velika družba, obstoječa iz samih krščansko-mislečih, zavednih Slovencev. Vsaka stvar pa dobi posebno lice še-le potem, ako ima srečen izid in ravno to je bilo tudi pri nas. Slovesnost se je končala z velikansko procesijo, kjer se je nosilo 13 banderov. Na tisoče ljudij je bilo navzočih in vsi ti so bili globoko prepričani o navzočnosti Jezusa v presv. Rešnjem Telesu in vneti za sv. vero. Sedaj je le to še želeli, da ostanemo zvesti vsem obljubam, ki smo jih storili zlasti mladeniči v podružnični cerkvi sv. Roka in v farni cerkvi pred Bogom, da ostanemo zvesti sv. veri, posebno sedaj, o času, ko se sv. ime Jezus s porogljivo zaničevalnostjo imenuje, zdaj, ko se pismeno in ustno Jezusu v obraz pljuje,

grje, kot so ga nekdanj židovski beriči zapljuvali, sedaj, ko sulice bogokletnih člankov v raznih listih, prebadajo sv. Jezusovo Ime, mesto, da bi svet v najsvetejšem Srcu iskal sv. mir, išče ga pri torpedah, topovih in v senci milijonov brzostrelk, bridkih bodal in krivih handžarov. Sedaj, pri odhodu čč. gg. misijonarjev pomišljamo, kaj bi jim dali v hvaležen spomin. Posvetne hvale, zlata in srebra jim sicer ne damo, pač pa jim bomo dali nekaj, kar je veliko več vredno in sicer: Obljubimo jim, da hočemo njih lepe nauke, katere smo slišali pri pridigah in v spovednici, prav zvesto spolnovati, ter za-nje moliti, da bi jim Bog obilno povrnil trud, ki so ga imeli za izveličanje naših duš; On ki je rekel: „Kako lepe so noge onih, ki oznanujejo mir in dobro in kateri jih mnogo v resnici podučijo, svetili se bodo ko zvezde na vekov veke.“ —

Iz Gorice.

Življenja našega je kratek čas.
Preminejo nam kmalu naši dnevi,
Podvrženi smo žalosti in revni.
Premnogi križi stiskajo tu nas.

Zato plačilo večno tamkaj bo,
V Gospodu bodemo se veselili,
Ime Njegovo sveto vsi častili,
V radosti bode duša in teló. —

Če človek premišljuje svoje preteklo življenje, zdi se mu, kakor bi sanjal. Tako naglo pretekla so mu leta mladosti, z isto urnostjo in reči smem še hitreje so minula možka leta. Naenkrat vidi se v starosti. In kaj bode od vseh teh let imel? Kaj mu bode koristilo, da je živel 20, 30, 50, in morda celo 80 ali 90 let? Ne število let, ampak če jih je dobro porabil, to ga bode ob smrtni uri tolažilo. Prišel bode kmalu čas, ko bode Gospod zahteval račun od našega hiševanja. Tedaj se ne bode oziral na naše slavno ime pred svetom, katerega smo si zaslužili z učenostjo, z iznajdbami, ne na našo zgovernost, na naše različne naravne vrline, ampak kar je glavno, vprašal nas bode, ako smo jih v njegovo čast rabili. S svetilnico preiskoval bode Gospod Sijon in gorjé sijonski hčeri — krščanski duši — ako ne bode vse v najlepšem redu našel. Kristus sam pravi, da bode prišel Sin človekov nepričakovano. Blagor onemu človeku, ki se vedno pripravlja na smrt, kateri živi, kakor bi moral jutri umreti, a zraven deluje za čast božjo neprenehoma, kakor bi imel še 100 let živeti. — Da bi se lažje pripravili na smrt ter izveličali svojo dušo, zapustilo je brez števila svetih duš svetni hrup, ter se umaknilo v samoto med tiha samostanska zidovja. Drugi, primorani ostati med svetom vsled različnih okoliščin, pripravljali so se vsaki dan na ono strašno, pa tudi srečno uro ločenja od tega sveta in združenja z Bogom, ki je naš jedini cilj. Da, o smrti takih duš sme se reči: „Pretiosa in conspectu Domini mors sanctorum eius.“

„Pretiosa in conspectu Domini fuit mors eius“ lahko rečem tudi o smrti preč. o. prov. Rafaela Oblaka, ki je 21. maja tega leta zatisnil oči ter se preselil v boljšo večnost. Luč sveta je zagledal v Škofji Loki 24. maja l. 1841. V kapucinski red je vstopil l. 1862. Bogoslovne študije dovršil je na Tirolskem. Po slovesni obljubi l. 1864 bil je v mašnika posvečen. Pozneje prišel je iz Tirolskega v štajersko provincijo. Tukaj deloval je dolgo vrsto let kot goreč dušni pastir v vinogradu Gospodovem. Največ let je bival v goriskem samostanu, kjer je opravljal različne službe, bodisi kot vikarij ali kot gvardijan. Bil je zelo priljubljen

pri svojih sobratih. Za to ga je provincija trikrat izvolila, da je vodil njeno krmilo. — Njegovo veliko veselje je bilo, krasiti in lepšati cerkev. V tem obziru je mnogo storil za prej tako revno samostansko cerkvico. Goreč za čast božjo trudil se je, da so se z veliko svečanostjo opravljale med letom cerkvene pobožnosti. Sosebno treba mi je omeniti njegovo veliko ljubezen do Marije. Njeni oltarji morali so vedno lepo okrašeni biti in to zlasti ob Marijinih praznikih; pri tem delu pomagal je tudi sam. Prizadeval si je, da bi Marijine, zlasti majnikove pobožnosti vedno bolj povišal. Lansko jesen napadla ga je trdovratna bolezen, ki je tako dolgo slabila njegove moči, dokler ga ni spravila pod grudo. Pred boleznijo romal je v Marijino Celje, kakor bi naprej slutil svojo smrt ter se hotel priporočiti mogočni Kraljici, naj mu pomaga na poti v srečno večnost. V bolezni skazal se je vedno potrpežljivega in voljo božjo vdanega redovnika. Večkrat je vzdihoval: „Gospod le tukaj kaznuj in tepi, a tamkaj mi prizanesi“, proseč ga, naj mu podaljša bolezen, da se bolje pripravi na srečen odhod — Bil je mož blagega in dobrega srca. Vsi, ki so ga poznali, so s sočutjem v bolezni povpraševali o njegovem stanju. Kako priljubljen je bil, pokazal nam je najbolj njegov sprevod, katerega se je udeležilo obilo duhovščine samostanskih družb, pa tudi veliko ljudstva. Bog jim povrni! Priporočamo ga vsem v molitev. — Naj v miru počiva!

Razgled po svetu.

Dunaj. Gotovo ne kažejo v nobenem drugem mestu verniki tako očitno svojega verskega prepričanja, nego se to godi na Dunaju. Ne samo, da so o nedeljah in praznikih polne cerkve ljudstva, tudi o delavnikih opaziš pri vsaki sv. maši veliko množico pobožnih. Poleg priprostega delavca opaziš lahko generala, grofa in druge dostojanstvenike. In nihče se ne čudi, ako vidi kakega višjega vojaškega uradnika odpasovati sabljo, ter pristopiti s knjižico v roki k mizi Gospodovi. Dame in gospodje iz visokih krogov, se ne sramujejo odzvzeti pokrivala ali se prekrižati, kedar gredo mimo kake cerkve. — In kako se pri nas godi? — V državnem zboru niso mogli resno delovati, kajti nemški liberalci ovirali so vsako delovanje desnice. Cela dva tedna je trajala obstrukcija, in bi se gotovo nadaljevala, da ni posegla vlada vmes z zaključitvijo državnega zbora.

Rim. (Konferenca o zjedinenju cerkva.) Pred zbranimi poslušalci, kardinali, nadškofi, škofi in drugimi dostojanstveniki je imel kardinal Jacolini važen govor o zjedinenju cerkva. Učeni razkolni dostojanstvenik je omenil, da za zjedinenje cerkva spominja onega verskega gibanja, katero je začel veliki duh Leona XIII. in na to je dokazal, kako je to zjedinenje primerno in s kakimi nadami nas napolnjuje.

Primerno je zato, ker narodi teže vedno bolj za tem, da ustanove neko družabno pobratimstvo in medsebojno slogo, kar je pa nemogoče brez one „zjednjujoče moči“, katero je gospod Jezus Kristus zapustil papežem, da privedejo vse narode k jedni veri, da bo jedna čreda pod jednim pastirjem. Na to je omenil razloge, iz kojih se je nadejati zjedinenja cerkva ter navedel spreobrnjenja, ki so se vršila in se še vrše zlasti na Angleškem, v Ameriki in med

razkolniki vzhodnih cerkva. — Kar se tiče razkolnih cerkva je navedel sledeče:

1.) Obnovitev patrijarhske stolice za Kopte v Aleksandriji je privedla več tisoč monofozitov v Egiptu v naročje katoliške cerkve; ta obnovitev je omogočila poslanstvo k vladarju abesinskih Koptov.

2.) Kaldejski patrijarh je prejel vest, da se je več nestorijanskih vasij odpovedalo svoji zmoti.

3.) Patrijarh grško-melhitski je spreobrnil 6000 razkolnikov, a svoj apostolat opravlja tem uspešneje, ker je poslal v Rim v grški zavod mladih levitov, da se ondi pripravijo za svoj poklic.

4.) Patrijarh sirskih katoličanov je spreobrnil mnogo Jakobitov in med temi tudi škofa arabskega.

5.) Armenski patrijarh Azarian, ki je kazal toliko ljubezen pri zadnjih neizgovornostih in pobojih, za svoj narod, postal je pribežališče svojih sonarodnjakov in njihov dober pastir, ki je privedel več armenskih vasij h katoliški veri.

S temi razlogi je zaključil kardinal Jacobini svoj govor, češ, to so dobre nade na božjo pomoč, ki vodi papeštvo, in na posebno milost, ki bode pomnožila dobro podjetje in ovekovečila ime veledušnega Leona XIII.

Nemško. (Društvo verskih odpadnikov.) V Berlinu se je lani ustanovilo socijalistično društvo, ki ima jedini namen delovati med krščanskimi delavci na to, da jih čim dalje več odpade od vere. Letos se mu je sponeslo, da je spravilo 1213, gotovo že zelo garjevih ovac v brezverstvo. Med temi nesrečneži je 904 mož in 309 žen.

V Milanu so napravili katoličani veliko procesijo v čast sv. Ambroziju. To je pa hudo bōdlo ondašnje prostozidarje. Napravili so sami neko vrsto procesije, katere so se udeležili vsa brezverska in protikrščanska društva. Znamenito je to, da je policija spremljala katoliško procesijo v vsakdanji noši, med tem ko je ono prostozidarjev v paradi. Pri procesiji katoličanov se je molilo, prostomisleči pa so vpili: Smrt papežu, smrt duhovnikom, živel socijalizem, proč z monarhijo, živela republika!

V Perugiji na Laškem je poklical neki kmet župnika Krištofa Cerboni iz Tuora ob 3. uri zjutraj k bolniku. Župnik nič hudega misleč se napravi, ter odide v cerkev po sveto popotnico. Kakor hitro pa prekorači župnijski prag, sproži kmet puško in ustrelji župnika. Kaj je vzrok temu umoru, se do sedaj še ne ve.

Črna Gora. V Cetinjah, ki štejejo izmed 1200 prebivalcev tudi 400 katolikov, se zgradi prva katoliška cerkev in bogoslovje za vzgojevanje domačih duhovnikov.

Abesinija. Sv. Oče Leo XIII. je sklenil ustreči želji abesinskega kralja Menelika, da naj se izroče ondašnji misijoni oo. lazaristom. Da bi še bolj ugodil negušu, je imenoval apostoljskim vikarjem nekoga Francoza.

Brazilija. Brazilijanski kongres je sklenil, da se postavi velik spomenik apostolu Brazilije, jezuitu Anchieta, jednako, kakor so ga postavile zjedinjene države P. Marquette. Kip bode stal pred predsednikovo palačo, kjer je stal nekdanji jezuitski kolegij.

V drugih državah mnogo bolj čislajo in cenijo zasluge duhovnikov nego pri nas.

Carigrad. Novoizvoljeni grško-razkolni patrijarh Konstantin je vendar po neumornem prizadevanju

Srbov odstranil grškega nadškofa Ambrozija iz Skoplja ter imenoval za upravitelja nadškofije srbskega arhimandrita. S tem je vsaj nekoliko ustrezna opravljena želja srbskega naroda. Dvomljivo pa je, ako ga bo potrdil sultan za nadškofa. Ako se to ne zgodi, potem preti Srbija, da se loči od carigradskega patrijarha ter ustanovi samostojno srbsko razkolno - na rodno cerkev.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec rožnik (junij) 1897.

(Spis potrjen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Sinovska udanost do namestnika Kristusovega.

b) Posebni nameni:

12.) † **Sv. Janez Pakund.** Neutrudljivo delo za krščansko prenovljenje družabnega življenja. Katoliško časopisje. Pomoč v slabi kupčiji.

13.) **Praznik presv. Trojice. Sv. Anton Padov.** Da bi se pagani kmalu pokristijanili. Krščanske vladarske hiše. Da bi se izgubljene dragocenosti zopet nasle.

14.) **Sv. Bazilij.** Katoliški učenjaki. Sprava med sovražnimi družinami. Ljudje, ki so nagle jeze in ki se radi prepirajo.

15.) **Sv. Vit.** Česko in Praga. Dobro nameščevanje važnih duhovskih in posvetnih služb. Nebrzdani sinovi in hčere.

16.) **Sv. Frančišek Regis.** Dejanje sv. Frančiška Regisa. Duhovne vaje in ljudski misijoni. Pravde.

17.) **Praznik sv. Rošnjega Tolesa.** Očitno slavlje zakramenta ljubezni. Uboge duše v vicah. Častitljivi stari duhovniki.

18.) **Sv. Elizabeta Šon.** Hesensko in Nasavsko. Nedelavnost in nezadovoljni družinski očetje. Bolni na duhu in čutih.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Toplo se v molitev priporočuje duhoven, da bi ga hudoben človek ne pripravil v škodo, po priprošnji Matere B. sv. Jožefa, sv. in Antona.

Zahvala:

Srčna zahvala Bogu, sv. Antonu in Materi B. za dober izid neke reči v duhovnjici. M. S.

Listek za raznoterosti.

Shod sv. Antona v Štangi je letos 13. in 14. junija, kamor pridejo tudi procesije.

Zdravje milostnega g. prošta dr. A. Jarc-a se je, kakor poroča g. župnik Fr. Jarc iz Mirne, zdatno zboljšalo in upati je, da ga ohrani Bog še nekaj časa. Zahvaljuje se za izraze sočutja in obilne molitve. Tudi mi prav iskreno želimo blagemu gospodu še mnogo let!

Duhovske spremembe. Č. g. Josip Erker ostane še nadalje kapelan v Šempetru pri Novem Mestu. Č. g. Fr. Sturm je prestavljen iz Podzemlja v Suhor.

V Colu se je prav sijajno končal sv. misijon, katerega sta vodila preč. gg. Doljak in Verhovec. Spovedanih je bilo okrog 1400 ljudij, gotovo lepo število, ako se pomisli, da šteje župnija samo 1000 prebivalcev. Po končanem sv. misijonu je blagoslovil dekan križ in na to se je vršila velikanska procesija; prav mnogoštevilno so bili zastopani možje, ki so glasno molili. Bog daj, da bi obrodil sv. misijon mnogo dobrega sadu.

Božja pot v Marijo Bistrico na Hrvaškem se je pričela s 1. junijem. Pretečeno leto je obiskalo 150 Kranjcev to božjo pot. Prvi, ki pridejo, so vselej Ogri in za temi iz drugih krajev. Najpripravneje je stopiti na vlak in se peljati čez Videm, od koder odhaja vlak ob 1/2 3 popoldne. Vožnja stane do Zaprešiča tje in nazaj 80 kr., in od Zaprešiča do kolo-dvora Zlatar Bistrica 50 kr., kamor dojde vlak ob 7. uri zvečer. Vožnja sem in tja stane samo 1 gl. 80 kr.

V **Novem Mestu** jako pridno napreduje zidanje bolnice usmiljenih bratov. Tekom tega meseca pride že bolnica pod streho.

Naš rojak preč. g. ameriški misijonar Solnce bode baje imenovan škofom za St. Klavd.

Celovec. (Božjeropna tatvina). V noči od 4. do 5. maja so neznani lopovi pokradli v galiciški farni cerkvi na Koroškem več svetih posod: 1 monstranco s sv. hostijo, 1 kelih, 3 patene. 21. maja je vse to našel neki kmet zakopano v gozdu. Naznanil je vso stvar v vasi Gurnic; prošt je šel takoj v gozd ter prenesel monstranco s sv. hostijo v prostijsko cerkev. Tudi ostanke sv. Rozalije so našli nepoškodovane. — V zadnjem času je bilo čitati o več enakih slučajih. Tak zločinec, ki se tako spozabi, da ne pusti pri miru svetih rečij, je gotovo pomilovanja vreden.

Kaj si židje vse drznejo. V Erlangenu je predaval židovski profesor dr. Izidor Rosenthal naravoslovje. V rokah je imel žabo, pribito na križ in pri tem izustil te bogokletne besede: „Ta žaba je tako pribita, kot Kristus na križu“. Vseučilišniki so izjavili, da ni hotel profesor nikakor žaliti njih verskega čuta in da je rabil le neko primero. A ta izjava nikakor ne opere predrznega in hudobnega govorjenja židov. Protestantski dekanat vseučilišča Erlangen je tožil profesorja vsled bogokletja. Obtožba se je odstopila ministru za bogočastje. Gotovo prejme zaslužen plačilo.

Dobrotni darovi.

Za monsign Jeranovo dijaško mizo: Neimenovan 5 gld. — A. St. S. kot kruhe sv. Antona. 2 gld. — Č. g. M. Saje 1 gld. in za štud. kuhinjo v Novem Mestu 1 gld. — Č. g. Fr. Jarc, župnik na Mirni, 2 gld.

Za sv. Detinstvo: Ana Mrzlikar, 22 gld. 21 kr. — Čast. g. J. Kromar, kapelan v Poljanah, 11 gld. 60 kr. — Čast. g. Anton Lenasi, župnik lhanski, 6 gld. 42 kr. — Čast. g. Mihael Arko, župnik v Šturijah, 15 gld. — Čast. g. Fran Bernik, kapelan Borovniški, 36 gld. — Čast. g. Alojzij Železny, kapelan Šenčurški, 2 gld. 2 kr. — Nekdo 5 gld.

Za solo šolskih sester v Tomaju: Neimenovana 1 krono. **Za varhe božjega groba:** Č. g. Anton Hočevnar, župnik na Brezovici, 14 gld. 14 kr.

Za razne misijone: † A. Furlan 20 gld.

Za kruhe sv. Antona: Iz Idrije 1 krona.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: Neimenovana iz Braslovič 2 gld.

Za katoliški dom: Č. g. M. Saje 2 gld.

Za popravilo cerkve v Leskoccu: Č. g. M. Saje, župnik v Štangi, 2 gld.